

UNE PRODUCTION FRENCH à LA CARTE

FRENCH

Listen more to speak better

TO GO

EPISODE 50: FAMILY DINNERS

נתחיל מההתחלה... הפרק הזה הוא מעין המשך של הפרק הקודם אבל... (תמיד יש "אבל", לא?)... אתם יכולים להאזין לו וליהנות ממנו גם אם לא האזנתם לפרק 49. עם זאת, אני מזמינה אתכם לעשות זאת, וזה לא משנה באיזה סדר.

אז בפרק 49, דיברתי אתכם על ארוחות משפחתיות. למעשה, ליתר דיוק, לא נתתי לכם דוגמאות, להיפך חשבתי על משחק קטן, שנלקח מפעילות שאני עושה באופן די קבוע בשיעורי הצרפתית שלי, בכיתה ובזום: ביקשתי מכם לבחור שני אנשים להזמין מתוך רשימה,

Commençons par le commencement... Cet épisode est en quelque sorte la suite de l'épisode précédent MAIS... (il y a toujours un "mais", n'est-ce pas ?)... vous pouvez très bien l'écouter et en profiter même si vous n'avez pas écouté l'épisode 49. Cela dit, je vous invite à le faire, et peu importe dans quel ordre.

Dans l'épisode 49, donc, je vous ai parlé des repas de famille. En fait, pour être plus précis, je ne vous ai pas donné d'exemples, j'ai au contraire imaginé un petit jeu, tiré d'une activité que je fais assez régulièrement dans

ובטח מצאתם את עצמכם פנים אל פנים עם דילמה גדולה: להזמין אנשים שקרובים ליקיריכם אבל אותם אתם לא כל כך אוהבים, או לעשות מעשה טוב ולהזמין אנשים אשר באמת זקוקים, כלומר מי שהיה מבלה את ארוחת החג לבד אם לא הייתם שם...

אז ברור שזה רק משחק. בחיים האמיתיים, אנחנו לא מתמודדים לעתים קרובות עם מצבים דומים, או שאנחנו מזמינים יותר אנשים מהצפוי כדי לרצות גם את חמותנו שרוצה לבוא עם חברה וגם את הבן שלנו שרוצה להזמין את החברה החדשה שלו - גם אם אתם לא כל כך אוהבים אותה, אבל גם את השכנה המסכנה הזו שבעלה נפטר זה עתה שעומדת להישאר לבד בפעם הראשונה.

אני לא יודעת אם אתם באים ממשפחה גדולה שאוהבת להיפגש. משפחה שעבורה ארוחת חג היא תמיד 30 איש מסביב לשולחן, בה מיוצגים כל הגילאים, בה המטבח מפוצץ בתבשילים, רטבים, סלטים, קינוחים, מנות ראשונות, תוספות... או אם אתם מגיעים ממשפחה קטנה, עם כמה ילדים, כמה בני דודים שגרים בקצה השני של צרפת ולכן רואים אחד את השני רק לאירועים מיוחדים - כלומר חתונות והלוויות. וכך, בבית, ארוחות החג הן מקסימום 8 אנשים, ועוד... זה בגלל שהזמנתם את החברה של הבת, ואחד החברים שלכם שמוצא את עצמו לבד באותו ערב.

למעשה, אם נסתכל מקרוב, בין אם אנחנו אוהבים או לא אוהבים ארוחות חג, זה לא

mes cours de français, en classe et sur Zoom : je vous ai demandé de choisir deux personnes à inviter parmi une liste, et logiquement vous vous êtes retrouvés face à face à un grand dilemme : inviter les personnes qui sont proches de vos proches mais que vous n'appréciez pas beaucoup, ou faire une bonne action et inviter des personnes qui sont vraiment dans le besoin, c'est-à-dire qui passeraient le repas de fête seules si vous n'étiez pas là...

Alors évidemment, ce n'est qu'un jeu. Dans la vraie vie, on n'est pas souvent confrontés à des situations semblables, ou alors on invite plus de personnes que prévu pour satisfaire à la fois notre belle-mère qui veut absolument venir avec une amie et notre fils qui a invité sa toute nouvelle petite amie - même si vous l'aimez pas beaucoup, mais aussi cette pauvre voisine dont le mari vient de mourir et qui va rester seule pour la première fois.

Je ne sais pas si vous venez d'une grande famille qui aime se retrouver, se réunir. Une famille pour laquelle un repas de fête, c'est forcément 30 personnes à table, où tous les âges sont représentés, où la cuisine est pleine à craquer de plats, de sauces, de salades, de desserts, d'entrées, d'accompagnements... Ou bien si vous venez d'une petite famille, avec quelques enfants, quelques cousins qui habitent à l'autre bout de la France et que vous ne voyez donc que pour les grandes occasions - entendez par là les mariages et enterrements. Et donc, chez vous, les repas de fête, c'est maximum 8 personnes, et encore... c'est parce que vous avez invité la copine de votre fille, et l'un de vos amis qui se retrouve seul ce soir-là.

En fait, si on y regarde de plus près, qu'on aime ou qu'on n'aime pas les

בהכרח קשור למספר האנשים במשפחה. בזה אני מתכוונת שלפעמים לא אוהבים ארוחות חג, גם כשבאים ממשפחה גדולה שנפגשת לעתים קרובות ולחגוג את החגים יחד הוא מובן מאליו, ההפך אפילו לא יעלה על הדעת... אלא שאתם רואים בזה חובה. ואתם לא כל כך אוהבים את זה, זה אומר שאתם לא באמת רוצים להשתתף.

אז הנה, כפי שהובטח בסוף הפרק הקודם, אני אספר לכם על שתיים מחברותיי, קרולין וסלין, ומה הן חושבות על ארוחות ערב משפחתיות. למעשה, אם הייתי יכולה לעשות את זה, הייתי רוצה לשים אותן אחת מול השנייה, ולתת להן לדבר. אבל מכיוון שאתם נמצאת בליון והשנייה בבורדו, ועסוקה מדי כדי לבוא לראות אותנו, אני רק אציג בפניכם את נקודות המבט שלהן.

קרולין וסלין למעשה די דומות. שתיהן באות ממשפחה די גדולה - טוב, בהשוואה אליי ובהשוואה למשפחה צרפתית ממוצעת. לקרולין יש אח ואחות, נשואים וכבר יש להם כמה ילדים. אני לא זוכרת בדיוק כמה, אבל אני יודעת שתמיד יש הרבה ילדים במפגשים המשפחתיים שלהם. אם אני זוכרת נכון, לאחיו יש אפילו ילד מנישואיו קודמים.

קרולין היא הצעירה ביותר, ומאז שלמדה רפואה - FAIRE MEDECINE זה ללמוד רפואה, כדי להיות רופא, וגם בעלה עשה לימודים מתקדמים למדי, והשניים חיכו הרבה זמן להתחתן, להתמסד, להחליט להביא ילד לעולם, וזה לקח די הרבה זמן... בקיצור, אורלי הקטנה שנולדה... באוגוסט האחרון (לעזאזל, הזמן טס ממש מהר!)... בקיצור, אורלי הקטנה היא הצעירה ביותר וכבר יש לה הרבה בני דודים מבוגרים ממנה.

repas de fête, ce n'est pas forcément lié au nombre de personnes que comprend votre famille. Je veux dire par là que parfois, on n'aime pas les repas de fête, même quand on vient d'une grande famille qui se voit souvent et pour qui se réunir pour les fêtes est évident, le contraire serait même impensable... sauf que vous, vous le voyez comme une obligation. Et ça ne vous enchante pas beaucoup, ça veut dire que vous n'avez pas vraiment envie d'y participer.

Alors voilà, comme promis à la fin de l'épisode précédent, je vais vous parler de deux de mes amies, Caroline et Céline, et de ce qu'elles pensent des repas de fête en famille.

En fait, si j'avais pu le faire, j'aurais aimé les mettre l'une en face de l'autre, et les laisser parler. Mais comme l'une est à Lyon et l'autre à Bordeaux, et bien trop occupée pour venir nous voir, je vais me contenter de vous présenter leurs points de vue.

Caroline et Céline se ressemblent en fait. Elles viennent toutes les deux d'une assez grande famille - enfin, par rapport à moi et par rapport à la famille française moyenne. Caroline a un frère et une sœur, qui sont mariés et ont déjà plusieurs enfants. Je ne me souviens plus exactement combien, mais je sais qu'il y a toujours beaucoup d'enfants lors de leurs réunions de famille. Si je me rappelle bien, son frère a même un enfant d'un premier mariage.

Caroline est la petite dernière, et comme elle a fait médecine - faire médecine, ça veut dire suivre des études de médecine, donc pour être médecin, et que son mari a lui aussi fait des études assez poussées, et qu'ils ont tous les deux attendu longtemps pour se marier, pour s'installer, pour décider de faire un enfant, et que ça a été assez long... bref, la petite Aurélie qui est née... en août dernier (mince alors, le temps passe vraiment vite !)...

Bref, la petite Aurélie est la toute petite dernière et elle a déjà beaucoup de cousins plus âgés qu'elle.

תמיד חשבתי שלסלין יש משפחה כמו שלי, שני הורים, שני ילדים, כמה בני דודים וזהו. אבל למעשה, גם לה יש אח ואחות, כמו לקרולין. הוריה גרים כיום במחוז DROME - למעשה הם חזרו לשם לאחר שבילו שני עשורים בפריז (עשור אומר עשר שנים). סלין נולדה וגדלה בפריז, כמו אחיה ואחותה. אבל כולם חיים כעת באזור אחר בצרפת. אחיה גר ליד נאנט, אני מאמינה, ואחותה בצפון. אני כבר לא זוכרת איפה היא גרה אבל היא עובדת בליל.

J'ai toujours pensé que Céline avait une famille comme la mienne, deux parents, deux enfants, quelques cousins et c'est tout. Mais en fait, elle aussi a un frère et une sœur, comme Caroline. Ses parents habitent aujourd'hui dans la Drôme - en fait ils y sont retournés après avoir passé deux décennies à Paris (une décennie, ça veut dire dix ans). Céline est née et a grandi à Paris, comme ses frère et sœur. Mais chacun vit aujourd'hui dans une autre région de France. Son frère habite du côté de Nantes, je crois, et sa sœur est dans le nord. Je ne sais plus où elle habite mais elle travaille à Lille.

סלין עזבה את פריז כי היא מצאה את החיים לחוצים מדי... ובכן, זה מה שהיא תמיד אמרה, אבל היא נשארה שם בכל מקרה... עד שנולד בנה. ושם, הצורך להתרחק מהלחץ הזה קיבל את מלוא משמעותו. בזה אני מתכוונת שסלין הבינה שהיא חייבת לתת משהו אחר לבנה, יותר טבע, יותר רוגע, יותר שמש, פחות אפרוריות (GRISAILLE מגיע מהצבע "אפור" כמובן, אבל כאן זה לא רק צבע זה גם אומר מונוטוני, ללא עניין). כן, אני יודעת, אתם שחולמים לנסוע לפריז, אתם בוודאי לא מבינים איך אני יכולה לתאר את החיים בפריז כ"מונוטוניים" ולא מעניינים. ובכן, כפי שכבר אמרתי בפרק קודם, להיות תייר בפריז ולגור בפריז זה ממש לא אותו דבר. בכל זאת אציין בפניכם שסלין עזבה כדי להתיישב בבורדו, לא בכפר אבוד קטן במחוז קרוז. בורדו היא עיר גדולה, יש הרבה פעילויות תרבות, זו עיר דינמית.

Céline a quitté Paris parce qu'elle trouvait la vie trop stressante... enfin, c'est ce qu'elle disait toujours, mais elle restait quand même là-bas... jusqu'à ce que son fils vienne au monde. Et là, le besoin de s'éloigner de ce stress a pris tout son sens. Je veux dire par là que Céline a compris qu'elle devait offrir autre chose à son fils, plus de nature, plus de calme, plus de soleil, moins de grisaille (la grisaille, ça vient de la couleur "gris" bien entendu, mais ici il ne s'agit pas juste d'une couleur. Ça veut aussi dire que c'est monotone, sans intérêt). Oui, je sais, vous qui rêvez d'aller à Paris, vous ne comprenez certainement pas comment je peux décrire la vie à Paris comme "monotone" et sans intérêt. Et bien, comme je l'ai déjà dit dans un premier épisode, être touriste à Paris et vivre à Paris, ce n'est vraiment pas la même chose. Je vous fais quand même remarquer que Céline est partie s'installer à Bordeaux, pas dans un petit village perdu de la Creuse. Bordeaux est une grande ville, il y a beaucoup d'activités culturelles, c'est une ville dynamique.

בסדר, אבל אני סוטה מהנושא. מה שכדאי לזכור מההקדמה הארוכה הזו הוא שלסלין יש משפחה די גדולה אבל מפוזרת בכל רחבי צרפת, בעוד שלקרולין יש גם משפחה גדולה, אבל מרוכזת בליון ובאזור הסבאן - כן, שם גרו סבא וסבתא שלה, ושם גר אחיה עכשיו.

אני מניחה שזה אומר הכל. אתם אולי לא מסכימים איתי, אבל אני מתארת לעצמי שכאשר משפחה קרובה מספיק גיאוגרפית - או מרוכזת בשתי נקודות גיאוגרפיות, כמו במקרה של קרולין - זה אומר שהם מאוחדים. אם מתיישבים בקצה השני של צרפת, רחוק מההורים, מהאבות, מהאחים והאחיות וכו', אני מתארת לעצמי שלא אכפת לראות אותם רק מדי פעם.

לדוגמה, אני יודעת שלקרולין היו הרבה בעיות להתמקם בליון בהתחלה. אבל לא היה פתרון אחר אם היא רוצה ללמוד רפואה. ואז היא פגשה את סטפן... וזהו. היא בליון עכשיו. אבל היא יוצאת לחופשה בבית סבא וסבתא שלה ברגע שהיא יכולה. ולחגים כמובן. כי זה בלתי מתקבל על הדעת, בלתי נתפס עבור קרולין לחגוג את החגים הרחק ממשפחתה. זו אפילו לא שאלה. זה ברור. וזה תמיד בבית במחוז סבן. הדבר היחיד שצריך לחשוב עליו הוא הארוחה עצמה וארגון החדרים.

וכך, לפרק 49, שאלתי את קרולין למה זה כל כך חשוב לה. ולמעשה, היא התקשתה לתת לי הסבר ברור בהתחלה, כי זה כל כך מובן מאליו עבורה. היא חשבה קצת, והיא אמרה לי שהארוחות האלה הן מה שנותן לכולם הכוח

Bon, mais je m'éloigne du sujet. Ce que vous devez retenir de cette longue introduction, c'est que Céline a une assez grande famille mais dispersée aux quatre coins de la France, alors que Caroline a elle aussi une grande famille, mais concentrée sur Lyon et sur la région des Cévennes - oui, c'est là où ses grands-parents habitaient, et où son frère se trouve en ce moment.

Je suppose que ça veut tout dire. Peut-être que vous ne serez pas d'accord avec moi, mais j'imagine que quand une famille est assez proche d'un point de vue géographique - où concentrée sur deux points géographiques, comme dans le cas de Caroline, ça veut dire que les membres sont unis. Si vous vous installez à l'autre bout de la France, loin de vos parents, de vos ancêtres, de vos frères et sœurs etc, et bien j'imagine que ça ne vous dérange pas de les voir seulement occasionnellement.

Je sais par exemple que Caroline a eu beaucoup de peine à s'installer à Lyon, au départ. Mais il n'y avait pas d'autre solution si elle voulait faire médecine. Et puis elle a rencontré Stéphane... et voilà, c'est fait. Elle est à Lyon maintenant. Mais elle part en vacances dans la maison de ses grands-parents dès qu'elle le peut. Et pour les repas de fête bien sûr. Parce que ça, c'est impensable, inimaginable pour Caroline de passer les fêtes loin de sa famille. Ce n'est même pas une question qui se pose. C'est évident. Et c'est toujours dans la maison des Cévennes. La seule chose à laquelle il faut penser c'est le repas lui-même et les chambres à organiser.

Et donc, pour l'épisode 49, j'ai demandé à Caroline pourquoi c'était si important pour elle. Et en fait, elle a eu du mal à me donner une explication claire au début, parce que c'est une telle

הדרוש, את האנרגיה החיונית כדי לחזור לעבודה, לחזור לשגרה. אז יש כמובן בני משפחה שהיא תמיד פוגשת בהנאה רבה, אחרים שנמצאים שם, באופן הגיוני, שהם חלק מהתפאורה, גם אם יש לה פחות במשותף. היא לא אוהבת את כולם באותה עוצמה, אבל היא אוהבת את כולם. וחוץ מזה, היא אומרת לי שזה מה שהופך את הארוחות החגיגיות האלה לכל כך מרגיעות, כל כך נעימות, אלה האיבה הקטנה הזו (ANIMOSITE היא גישה קצת אגרסיבית)... אז ההערות הקטנות והלא מתאימות האלה שאנחנו מכירים מראש, ההתנהגויות הקטנות האלה שמעצבנות אותנו קצת אבל שאליו אנחנו רגילים. היא אפילו אומרת לי שהיא מחכה להם. בדיוק כמו לנשיקות - כשכולם מתנשקים, החיוכים, הצחקים, האנקדוטות, הזיכרונות, הרכילויות, כל מה שנאמר בחצי מילה... A DEMI MOT, זה אומר שאתה לא צריך להגיד הכל כדי שאחרים יבינו. בקיצור, עבור קרולין, ארוחות החג הגדולות, עם כל בני המשפחה, ואלו שמצטרפים לפעמים... הארוחות הגדולות הללו הן מרכיב חיוני, כמו האוויר שאנו נושמים.

סלין, היא פשוט פחות סובלנית להערות, להתנהגויות הבלתי הולמות האלה, לאיבות קטנות. היא גם אומרת שהיא אוהבת ארוחות החג המשפחתיות, המפגשים המשפחתיים... ברעיון, זה אומר באופן עקרוני. היא אוהבת לראות את הוריה, אחיה, אחותה, אחייניה ואחייניותיה. היא גם מאוד קרובה לאחת מהדודות שלה. אבל היא מאוד חוששת מהמפגש הזה. (APPREHENDER, זה אומר שיש קצת פחד, חשש). אמרו לה כל כך הרבה הערות, לפעמים רגועות, לפעמים חריפות, פוגעות (היזהרו, BLESSER QUELQU'UN, זה לא אומר לתת לו את ברכתו, כמו באנגלית.

évidence pour elle. Elle a réfléchi un peu, et elle m'a dit que ces repas, c'est ce qui leur donnait à tous la force nécessaire, l'énergie essentielle pour retourner ensuite au boulot, pour reprendre son train-train quotidien. Alors il y a bien sûr des membres de la famille qu'elle retrouve toujours avec énormément de plaisir, d'autres qui sont là, logiquement, qui font partie du décor, même si elle a moins de points communs. Elle ne les aime pas tous avec la même intensité, mais elle les aime tous. Et d'ailleurs elle me dit que c'est ce qui rend ces repas de fête si reposants, si agréables, ce sont ces petites animosités (une animosité, c'est une attitude un peu agressive)... donc ces petites remarques déplacées qu'on connaît à l'avance, ces petits comportements qui nous énervent un peu mais auxquels on est habitués. Elle me dit même qu'elle les attend. Tout autant que les embrassades - quand tout le monde s'embrasse, les sourires, les rires, les anecdotes, les souvenirs, les sous-entendus, tout ce qui se dit à demi-mot... dire à demi-mot, ça signifie qu'on n'a pas besoin de tout dire pour que les autres comprennent. Bref, pour Caroline, les grands repas de fête, avec tous les membres de la famille, et ceux qui les rejoignent pour l'occasion... ces grands repas, c'est un élément essentiel, comme l'air qu'on respire.

Céline, elle, est tout simplement moins tolérante par rapport aux remarques, à ces comportements déplacés, aux petites animosités. Elle dit aussi qu'elle aime les repas de fête en famille, les réunions de famille... dans l'idée, ça veut dire en principe. Elle aime voir ses parents, son frère, sa sœur, ses neveux et nièces. Elle est aussi très proche de l'une de ses tantes. Mais elle appréhende beaucoup ces retrouvailles. (appréhender, ça veut dire avoir un peu de crainte, de peur). On lui a fait

זה אפילו בדיוק הפוך: זה אומר לפגוע בו או להגיד לו דברים רעים). כן, סלין נאלצה לסבול הרבה הערות, "את עושה את טעות חייך", "את לא צריכה...", "אבל למה עזבת...". ולמרות שלפעמים ההערות הללו לא מתכוונות להיות מרושעות, למרות שלפעמים אין לאנשים כוונות רעות, ההערות האלה יכולות להיות קשות לשמוע. אני גם יודעת שדודתה מגינה עליה ותמיד תומכת בה כשמישהו במשפחה מעיר לסלין. אבל בכל זאת ("N'EMPECHE" בסלנג בצרפתית, זה אומר "למרות הכל") ההערה נשארת שם. בעיקרון, חלק מבני משפחתה לא אהבו שהיא לא התחתנה לפני שנכנסה להריון, שהיא לא ניסתה בכל מחיר להישאר את האב, שהיא עזבה את עבודתה ואת פריז כדי להשתקע בבורדו כששום דבר לא היה בטוח וכו' וכו'...

אז כן, אנחנו יכולים להבין אותה כשהיא אומרת שהיא לא מעריכה ארוחות חג משפחתיות ב-100%. ובניגוד לקרולין, חשוב לה לדעת מי מגיע, כמה אנשים שבאמת אוהבים אותה יהיו שם, אם גם זה או אחר יגיע, כי היא כבר שומעת את הערותיהם הלא נעימות. יתרה מכך, היום, היא יודעת בדיוק מה לעשות, היא מודיעה בבירור להוריה שהיא לא תגיע אם כך וכך גם יגיע. היא מזהירה שהיא תבוא למחרת לבראנץ'. או שהיא זו שמזמינה, אז היא יודעת להקיף את עצמה באנשים הנכונים.

נו, מה אתכם? איך זה בבית שלכם? כבר אמרתם לי את מי תזמינו - נו, במיוחד את מי

tellement de remarques, parfois calmes et posées, parfois acerbes, blessantes (attention, blesser quelqu'un, ça ne veut pas dire lui donner sa bénédiction, comme en anglais. C'est même tout le contraire : ça veut dire lui faire du mal ou lui dire du mal). Oui, Céline a dû subir pas mal de reproches, des "tu fais l'erreur de ta vie", "tu ne devrais pas...", "mais pourquoi tu as quitté...". Et même si parfois ces remarques ne se veulent pas méchantes, même si parfois les gens ne sont pas mal intentionnés, ça veut dire qu'ils n'ont pas de mauvaises intentions, ces remarques peuvent être difficiles à entendre. Je sais aussi que sa tante la défend et la soutient toujours quand quelqu'un de la famille fait une remarque déplacée à Céline. Mais n'empêche ("n'empêche" en français familier, ça veut dire "malgré tout") la remarque reste là. En gros, certains membres de sa famille n'ont pas aimé qu'elle ne se marie pas avant d'avoir son enfant, qu'elle ne cherche pas à tout prix à garder le père auprès d'elle, qu'elle quitte son boulot et Paris pour s'installer à Bordeaux alors que rien n'était sûr, etc etc...

Alors oui, on peut la comprendre quand elle dit ne pas apprécier à 100% les repas de fête en famille. Et au contraire de Caroline, c'est important pour elle de savoir qui vient exactement, combien de personnes qui l'aiment vraiment seront là, si telle personne ou telle autre vient aussi, parce qu'elle entend déjà leurs remarques désagréables. D'ailleurs, aujourd'hui, elle sait exactement quoi faire, elle annonce clairement à ses parents qu'elle ne viendra pas si untel ou unetelle vient aussi. Elle prévient qu'elle viendra le lendemain pour le brunch. Ou alors c'est elle qui invite, comme ça elle sait comment s'entourer des bonnes personnes.

Bon, et vous, comment ça se passe chez vous ? Vous m'avez déjà dit qui

לא תזמינו, במשחק הקטן שלי בשבוע שעבר...
אבל במציאות, איך זה עובד? האם אתם
אוהבים ללכת לארוחות חג משפחתיות? האם
אתם אוהבים את כולם? או להיפר, אתם
חוששים מהמפגשים האלה? האם אתם
מעדיפים לחגוג את החגים עם המשפחה
הקרובה, רק עם הבעל או האשה והילדים? או
אפילו רק עם חברים? ספרו לי הכל בתגובות או
בפייסבוק ובאינסטגרם!

vous inviteriez - enfin, surtout qui vous
n'inviteriez pas, dans mon petit jeu de la
semaine dernière... Mais dans la
réalité, comment ça se passe ? Est-ce
que vous allez avec plaisir aux repas de
fête en famille ? Est-ce que vous
appréciez tout le monde ? Ou au
contraire est-ce que vous appréhendez
ces réunions ? Est-ce que vous
préférez passer les fêtes dans votre
famille proche, avec juste votre mari ou
femme et vos enfants ? Ou bien même
tout simplement avec vos amis ?
Dites-moi tout dans les commentaires
ou sur Facebook et Instagram !

Crédits :

*Les podcasts French to Go sont une production French Carte - Delphine Woda /
frenchcarte@gmail.com*

Son : <http://www.freesound.org/people/klankbeeld/>

*Creative Commons Attribution – NonCommercial – NoDerivatives 4.0 International
License*